

DEBRECENI FŐISKOLAI LAPOK.

KIADJA: A FŐISKOLAI MAGYAR IRODALMI TÁRSASÁG.

<p>Szerkesztőség és kiadóhivatal: Debrecen, Kollegium.</p> <p>Megjelenik havonként kétszer.</p>	<p>Felelős szerkesztő: FEJES GÁBOR.</p> <p>Szerkesztőtársai: Sebestyén Béla, H. Nagy Jenő,</p> <p>Kiadóhivatali főnök: Hajdu Árpád.</p>	<p>ELŐFIZETÉSI ÁRAK:</p> <p>Egész évre 5 korona. Fél évre 2 kor. 50 fill.</p> <p>Ifjúsági egyesületeknek 4 korona. Főiskolai hallgatóknak 3 korona.</p> <p>Egyes szám ára: 40 fillér.</p>
---	--	---

Osztatlan tanítás . . .

Így új év kezdetén új vágyak, gondolatok, érzések töltik meg a munkához szokott, küzdő embervilág lelkét. Eszmények, célok lebegnek előtte, miknek képzetétől erejét feszülni érzi és elhatározások születnek meg benne aziránt, hogy a célokat az új évben megvalósítsa. Ez az érzés egyetemes, államot, társadalmat és az egyest átfogó. Az elhatározás nyilvánulhat külsőleg és lehet hallgatólagos. Az állam, mint legmagasabb fokú szervezet, szükségesnek tartja az ő képviselői, irányítói, vagy, hogy az általános kifejezéssel éljünk, kormányzói által nyilatkozni: mik azok a célok, melyeknek megoldása az államnak, ezen az egyesek érdekét felölelő, hatalmas organizmusnak elsőrendű feladatát fogja képezni az új évben. A miniszterek s a politikai világ előkelőségeinek újévi nyilatkozatai foglalják magukban azoknak a módoknak, eszközöknek megjelölését is, melyekkel a kitűzött célt el lehet érni. De nemcsak az állam tesz újévi nyilatkozatot. Közélt szolgáló egyesületek, társulatok, főképp politikai célú személyes egyesületek, körök, nyilvánosság előtt szereplő, nagy és kis súllyal bíró egyének iparkodnak tudtul adni az érdeklődőknek: mit akarnak kivívni, megoldani az újévben. Egyszóval az időnek, mint évfordulónak jelentősége van. Elhatározásokat érlel, terveket sző, eredményeket szűr le. Nyomtalanul csak azok feje fölött szalad el, kik célt kitűzni gondolatban semmernek, annyira érzik tehetetlenségüket. Múlt vezércikkemben talán kissé a célon túllőve (de az sohasz rosszakaratból történik) körülbelül ilyennek festtettem le a mai magyar ifjúság s annak egy számot tevő része a debreceni ifjúság életét. Nem tehetek róla, de az igazságot szeretem kimondani mindenkivel szemben, még ha az fáj is és ha kimondása ellenségeket szerez is. — Most az új év kezdetén rám és e lap szerkesztőségére régi feladatként nehezül a néhány év óta tapasztalható

tétlenségnek megszüntetése. Eleven, friss szellemi életet szeretnénk teremteni. Miért van maga a „Főisk. Lapok“, ha nem azért, hogy az ifjúság érdekeit szolgálja, annak törekvéseit előmozdítsa, eszméit kifejezésre juttassa? .. De sehol semmi szellemi forrongás, sehol semmi ügybuzgalom, sehol egy eszme, mely mozgalmat támasztana, erőt öntene az ernyedésbe. Álló vitorlások vagyunk, várjuk a szelet, mely röptsen, vigyen — magunktól nem mozdulunk. Pedig szükségünk van a mozgásra, mert erőnk megmerevedik — ha nem mozdulunk. Keresni kell egy más erőt, mely a miénket nyugodt állapotából kimozdítsa. Kell keresni egy az ifjúság érdekét szolgáló célt, melynek megvalósítását minden akadémiai hallgató szívesen látja és annak kivívásához hozzájárul. Ilyen cél volna jelenleg, mi a főiskolai ifjúságot foglalkoztathatná: *az osztatlan tanítás behozatala a debreceni Főiskolában.*

Tudjuk azt, hogy az állami középiskolák, de nemcsak ezek, hanem a felekezeti gimnáziumok is ma már jórészen az osztatlan tanítási rendszert magukévá tették. Nem vagyunk pedagógusok, de annyit mi is látunk, hogy ez a módszer nekünk, a mi érdekeinknek is sokkal megfelelőbb, mint a megosztott, vagyis délelőtti és délutáni előadás. Sőt tovább menve azt mondhatjuk, hogy míg a középiskolákra vonatkozólag több körülménynél fogva vita foroghat fenn a tekintetben, hogy helyes-e, ha ezek az osztatlan tanítási módszert elfogadják, addig főiskolákban egyetlen szempont nem kívánja az eddigi, osztott tanítási módszer további fenntartását. A mondottak, különösen a gimnáziumok alsó négy osztályára állanak. A fiatal, alig 14-15 éves szervezet nagyon megérzi a d. e. 8-tól 1-ig tartó tanítás következményeit. A még kifejtetlen fizikum nem bírja el az öt órás iskolában ülést, mit csak kevés 10 percre szakít meg a kicsengetés. Hozzá az a drákói szigorúság, mely az ipsék magatartása felett ör-

ködik az órák alatt (a padra nem szabad támaszkodni, aki a ceruzáját hangosan hegyezi, vagy köhög, büntető sankciókép egész órán térdepel) visszafejlesztőleg hatván, megakadályozza a testi erő kiforrását, a szervezet megerősödését. Mire a 12 óra eljön, nem képes az előadást tovább azzal a figyelemmel hallgatni, mint az előbbi órákban. Szünetre, még pedig nem 10 perces szünetre van szükség, hanem jóval hosszabb időre, hogy a félelmes percek hatásától szabaduljon.

Az erős, kifejtett, kialakult, ellenben van-e csak a legcsekélyebb rossz hatással is a főiskolák szabad levegőjében az öt órás padban ülés?... Hisz egyebet nem kell tenni, mint a padban lehetőleg kényelmesen elhelyezkedni és halogatni. U. n. felelési kötelesség nincs. Kiki saját érdekében figyel. Így hát, ilyen élettani szempontból semmi szükségünk nincs az osztott tanításra. Ellenben igenis szüksége van anyagi és más szempontból a főiskolai ifjúságnak arra, hogy legyen egy teljes szabad délutánja, amit azután tetszése szerint fordíthat akár ügyvédi irodába járásra (jogászok), akár tanításra (melyre általában a bölcsesek és theologusok alkalmasabbak) s ami ezenkívül a délutáni időből megmarad szórakozásra, mi állhat akár tudományos vagy szépirodalmi munkák, akár hirlapolvasásból, korcsolyázásból, teniszezésből, billiárdozásból, vagy társaságba járásból, egyszóval mindenből, mikre felnőtt, intellektuális, uri embernek szüksége van, mik kiegészítik, teljes emberré teszik. De érdeke az akadémiái tanári karnak is, hogy ideje ne legyen feldarabolva. Hogy nekik még nagyobb szükségük van a szabad délutánra, azt talán felesleges is fejtegetnem. Mindenesetre szükségük van, egyrészt a pihenést, másrészt a tudományos munkálkodást tekintve. Közös érdek tehát a délutáni előadások eltörlése. Kérdés: gátló körülmény mi lehet? Egyet tudok csak s ez az étkezési rend a konviktuson. Azonban ezen is lehet segíteni. A gimnázisták, kik a konviktuson étkezőknek körülbelül felét képezik — mennének az első 12 órai, a konviktuson étkezők többi része a második, 1 órás konviktusra. Így tehát semmi akadály nem merülhet fel arra nézve, hogy az akadémiái délutáni előadások eltörlésén, helyébe a d. e. 8-tól d. u. 1-ig tartó előadás lépjen.

A theologus ifjúság óraberendezése és óráinak száma, azoknak mikéntje nem tudom meg-

engedi-e rájuk nézve az osztott előadás eltörlését, de az bizonyos, hogy a jogászfifjúság ezen óhaja megvalósítása elé semmi akadály nem fordulhat. E helyen hívjuk fel az akadémia polgárságot: lépjen akcióba az érdekeit szolgáló cél megvalósítására. Körözni kell íveket s aláíratni mindenkit, aki kívánja az osztott előadás megszüntetését, az osztatlan előadások életbe léptét. S ha az aláírás perfektuáltatott, egy kérvényben kell kérni az akadémia tanárkarnak a kérelemhez járulását s általa az egyházkerülethez a kérvény felterjesztését, hogy a jövő iskolai évben legalább is az osztatlan előadás kezdetét vehesse. Aki nem abból idül ki, hogy neki úgy sincs előadása délután s esetleg nem a maga kicsinyes érdekéből tekinti a közcél érdekében meginduló mozgalmat, aláírásával járuljon a cél megvalósításához.

Fejes Gábor.

Dalok.

Írta: **Dóczy József.**

I.

Aki rád néz, rabod lett az,
Két szép szemed rabja;
Szabadságát, nyugodalmát
Vissza sohasem kapja.
Egyszer néztem szép szemedbe,
Élszédültem tőle.
Érzem én, hogy holtigtartó
Rabság lett belőle.

Nehéz láncot viselek a
Lelkemen miattad.
Pedig hej! A szabadságom
Régen vissza adtad.
Boldogság volt a rabságom!
Csak most lettem árva,
Amióta nem én vagyok
A szívedbe zárva.

II.

Az alvégi szélmalomnál
Virít a vadrózsa,
Hogy egy legényt megszerettem
Mit tehetek róla?
De hiába száll hozzája
Lelkem sóhajtása,
Nem lesz enyém soha-soha
Szíve dobogása.

Az alvégi szélmalomnak
Áll a vitorlájája,
Nem forog a malomkerék,
Mert a szellőt várja.
Hej, ha az én sóhajtásom
Zúgó szellé válna:
Az alvégi malomkerék
Soha meg nem állna.

Senki Flórián.

Irta: Ifj. Sebestyén Béla.

A budai barátok ott találták meg a kolostor kapuja előtt egy szép tavaszi napon, amikor már teljes virágában állottak a fák s mosolygott szelíden édes biztatással a ragyogó nap. 'Ott feküdt s parányi kacsoival kacagva hadonászott a barátok felé, akik komoly, kérdő arccal állottak körül, mintha egymástól várták volna a feleletet a nehéz kérdésre: mit csináljanak vele?

— Ezt az ég küldte, felneveljük, oldotta meg a talányt az öreg p̄repost, s ezzel a gyermek sorsa el lett döntve. Ott maradt a kolostorban a komor barátok között s nőtt, mintha az édes anyja karjai védnék láthatatlanúl. Erősbödött napról-napra. Szép nagy, egészséges gyermek lett. Mélázó fekete szemeit hosszan lecsüngő barna haja beárnyékolta néha, amikor meg-
rázta kételkedve a fejét valamelyik barát tréfájára s sűrű, tömött haja, melyet sajnáltak levágni a barátok a szemébe hullott.

Minthogy épen Flórián napján találták meg, hát elnevezték Senki Flóriánnak.

Ezt a nevet viselte s nem jutott eszébe tündönni azon, hogy miért épen ezt? kik adták neki, az apja? De hát hol van az apja? A barátokat tekintette annak. Az öreg Hilarius fráter iránt viselkedett úgy, mint ahogy a gyermek szokott a szülője iránt. Azt szerette legjobban, mert Hilarius volt a leggyöngédebb a kis árvához a barátok között.

Egy szép őszi napon, amikor már a faleveleket szép sárgás színnel vonta be az enyészet, így szólt a gyermekhez Hilarius, aki akkor épen ott játszadozott a kődarabok között:

— Florián, mától fogva vége a játéknak, már nagy fiú vagy, tanulnod kell. Láted fiacskám, az a szép tudomány, amelyről a kis Jézust megbámúlták a templomban egy szabad kincs, amelyikből mindenki vehet. Te is. A földi jók elvesznek, de azt nem vehetik el tőled...

Még folytatta volna tovább is, de a gyermek már nem hallgatott rá. Nem ér-

tette ugyan hogy mit beszélt Hilarius, de egy sejtelem ült kis szívére.

Látta érezte bizonyosan, hogy most már vége a játékoknak. Nem építhet többet nagy tornyokat a kövekből, sem a folyó partjára nem mehet ki többet, hogy elnézegesse a habok futását, nem barangozhat a kis erdőben, a szigeten hogy a madarak dalát hallgassa. Most már mindennek vége lesz. Bezárják majd a sötét szobába s a kezébe adnak valami zörgő levél darabot amelyekre szép színes betűket rajzolnak a barátok s neki is rajzolni, festegetni kell azt egész nap, pedig azt sem tudja micsoda...

Eszébe jutottak a szomorú, sápadt arcú fráterek, akik görnyedtek napokig egy-egy ilyen lap felett, a szemük véres, zavaros volt a merev nézéstől. Hát ezután az ő szeme is olyan lesz mint azoké, ő is ott fog görnyedni, míg csak egymás mellé nem rajzolta a sok színes vonalat. Ott kell élni ő neki is a nyomasztó csendes falak közt? Pedig úgy félt azoktól a sötét, zeg-zugos folyosóktól s úgy szerette a virágos, napsütötte hegyoldalt, a szép széles vizet, amelyikben olyan büszkén nézegette magát az öreg hegy.

Ha elszökhethetne, ha elmehetne most innen messzire, akkor nem lenne semmi baj, azt csinálná, amit akar... szinte elrepült minden bánat az árcáról s titkos vágyódással nézett a kapu felé, melyet épen most nyitottak ki s végig lehetett látni rajta keresztül a nagy, az ismeretlen síkságra, de amikor rá nézett Hilarius komoly, szomorú arcára, eltűnt az öröme s megérezte hogy innen nem mehet sehova; neki itt kell maradnia ebben a nagy siket kőházban, ahol csendes, hangtalan léptekkel járkálnak a barátok s a levegő dohos, nyomasztó, ahova ha be süt is a napsugár, olyan bágyadt, olyan erőtlen a fénye... Lehajtotta a fejét s elkezdett csendesen zokogni.

* * *

...Azután levágták kopaszra a haját s felöltöztették durva, daróc ruhába. Olyan turcsa, olyan nevetséges lett, hogy szinte kacagni lett volna kedve annak aki rá-

tekintett, ha szomorú arcoeskája, s két nagy könnybe lábbadt szeme nem látszott volna elő. Türt mindent nyugodtan. Csinálhattak most már akármit vele. Engedelmesen ment lehajtott fejjel a komor szomorú barátok után imádkozni. Egészen olyan volt már, mint a többi. A Hilarius szavaitól kiveszett belőle a gyermeki vonás. Egy kicsit meg is sápadt, mintha a nevetéssel a pirosság is eltűnt volna arcáról. Még ugyan nem értette hogy miért, de csinálta ő is engedelmesen azt, amit a többi. A könyörgéseknél olyan siralmasan, élesen kihangzott gyermek hangja, mintha abba a hangba akarta volna betölteni minden keservét, minden szomorúságát, amely csak gyermek lelkét bántotta. Nap közben szó nélkül hordta a fát a konyhára, vagy separt, egyéb dolgot nem adtak még neki, de úgy alkonyatájában, amikor már semmi dolga sem akadt, lement a kertbe s úgy járkált ott, mintha nehéz tépelődés, nagy gond ült volna a lelkére. Most már többször eszébe jutott az a kérdés: hát ki ő, kik a szülei? Miért nem jönnek érte hogy elvigyék haza?

Haza? Erről csak sejtelmes, homályos, kialakulatlan kép élt a lelkében, mint a szüleiről. Nem is töprengett rajta. Boldog lett volna ha egyszer kimehetne innen, le a nagy, ismeretlen síkra, hogy aztán sohase térne többé vissza. Elmenne messzire. Felkeresné szüleit, valaki majd csak megmondaná neki hogy merre vannak s azután .. Itt megint zavaros, homályos lett előtte, hogy mit csinálna azután? Csak egyszer kimehetne! De nem lehet. Egyszer már megpróbálta. Azt gondolta hogy alszik a kapus. Oda szökött. A szíve dobogott erősen hogy majd kiszakadt, mikor a zárba dugta a nagy kulcsot s már ki nyílt az ajtó, amikor a kapus megfogta a nyakán a ruháját. A szemébe nézett haragosan s hátralökte. Mit akarsz? Takarodj innen! Hej, de megijedt. Többet nem is mert ilyet csinálni. Érezte hogy rab lett s még jobban fájt a szíve, mikor arra gondolt hogy ő hozzá talán nem is fog jönni soha senki, aki

szeresse, aki megszánná s elvinné innen haza?

* * *

És egyszer, mégis eljött... Tavasz volt akkor is. A kolostor kertje nagy, fehér fűrtű virágokkal volt tele. Halk, összefolyó zsongás töltötte be az illatos levegőt s nagy színes szárnyú pillék röpködtek virágról, virágra. Mámoros bódító volt a lég s a napsugár olyan vidáman mosolygott be a szomorú falak közé, mintha kiakarta volna kergetni örökre a bűt, a homályt a szomorú helyről,

Florián ott sétált a kertben. Fekete ruhás, férfias alakja élesen kivált a virágok közül. Arca egészen megváltozott, sápadt, sovány; csak a szeme a régi, de az is olyan bús, olyan révedező. Mélyen el lehetett merülve mert hevesen összerázkódott, amikor megcsendült a csengő, jelezve hogy valaki jött.

A kapun egy asszony lépett be, a prépostot kereste. Oda vezették Hilarius-hoz, mert az öreg halála után ő lett a prépost, de már ő is megvénült, meghajlott, réveteg lett a járása, de a nézése olyan szelíd, olyan biztató volt s a hangja is, úgy hogy bátrabbá lett az asszony amikor Hilarius megszólalt:

— Mit kívánsz testvérem?

A nő arcán eleinte zavar, habozás látszott, de azután elmúlt az is amint beszélni kezdett.

— Tavasszal, épen ilyen tájon, egy fiúcska volt kitéve kolostorotok előtt, most huszonhárom éve. Tudom megtaláltatok, tudom fel neveltétek, Az én fiam volt az, a fiamat keresem. Hogy mért vettem el akkor magamtól? Gazdagok voltunk még, amikor született s még alig gyönyörködhettem benne, betört az ellenség. Futni kellett nekünk is. Csak ő maradt meg a gazdagságunkból, meg a férjem. Idáig jöttünk koldúlva, csak hogy neki legyen, csak hogy ő ne érezze az éhséget, de tovább nem bírtam. Akkor azt mondta a férjem. A barátok jók; azok könyörülni fognak rajta. Hát odatettük a kapu elé...

Elcsuklott a hangja s tán össze rogyott volna, ha Hilarius meg nem tartja. El volt

érzékenyülve ő is. Nagy fehér szakállán végig pergett egy pár könny, amíg megvígasztalta az asszonyt.

— Ne sírj, itt van a fiad mi közöttünk.

* * *

Mikor szembe állottak egymással, valami soha nem tapasztalt érzés szállt a Florián szívére. Szeretett volna odarohanni ahoz a szomorú, halovány, összetört asszonyhoz, akiről azt mondták neki hogy az anyja, de csak megállt, pedig úgy érezte hogy neki oda kellene futni hogy megölelje, a szívére szorítsa. Hiszen ő az, akit husz év óta vár, az édes anyja, akiről annyit gondolkozott. Már meg is indult; fel emelte ölelésre a karját, de azután valami keserű bánat szállt a szívére.

Hát az ő anyja volna? Ha az, miért nem jött érte eddig. Miért nem jött akkor, amidőn a vágytól betegen, lázasan feküdt s önkívületben őt hívta, várta vissza. Most jutott eszébe a fia, amikor azt már beteggé érzéketlenné tette az élet, az a sok átvírasztott, áttöprengett éjszaka? Nem az ő anyja ez. Idegen ez hozzá, az ő szíve nem ezt szereti, nem ezt várja. Lebocsátotta a karját eltolva magától a zokogó asszonyt s tompa, szomorú, révedező hangon csak ennyit mondott amikor kiment a szobából:

— Nekem nincsen anyám.

... Ismét eltelt egy pár év. Egyhangúan, csöndesen, mint a többi. Nem változott semmi, csak a Florián szívében támadt nagy űr egy kínzó, keserves kétség, amely nőtt napról-napra. Akkor kezdődött ez, mikor itt járt az anyja. Mikor minden vágyát megtagadva, rideg, keményen elűzte magától. Hej de megbánta már. A szeretet, amely után oly sokáig várt, itt volt nála egy percre, és ő? ... megtagadta! Miért is nem jött vissza még egyszer? Vajjon él-e még? Istenem, ha meghalt volna, ha azzal az egy pár szavával halálra sebezte az anyját? Hát volt neki szíve? Érezte, hogy nagy bünt követte el, amelyet levezekelni rövid ez az élet. Azóta sokszor megjelent álmaiban jóságos arca, amint megbocsátóan, könnyes szemével tekintett rá. Azzal a te-

kintettel, a melyet már megálmodott előre, mégis meg tudta tagadni? Az a durva, komoly szent ruha, amelyet ezelőtt örömmel hordott, most égette a testét, nem méltó ő már rá! Van-e még joga itt élni a falak között, és ahol az önmegtagadás, alázatosság, szeretet fenséges megnyilatkozását látja napról-napra? Nincs! Nincs! De nincs orvosság sem! Megpróbálta a munkába ölni lelkének háborúságait. A legdurvább, legnehezebb dolgokat végezte napokig, hogy halálra fáradt a teste, de a lelke akkor is mardosta. Ez való hozzád, még azt sem végezheted méltóan! Hiába fárasztotta ki magát. Ott állt előtte, amit tett, mint egy élő szemrehányás. Majd mást próbált. Véresre korbácsoltatta a hátát, miközben imádkozott buzgón, teljes szívéből s még maga bízatta, ha kifáradt az, aki korbácsolta: még, még! Azután kemény, nehéz bőjtöt kezdett s egész éjjeleken át hevert szeges övvel a derekán a szent szűz szobra előtt mozdulatlanul, úgy, hogy a többi fráterek kénytelenek voltak erővel elvinni onnan, magok is megsokalván az önsanyargatást.

Ilyenkor napokig tartó tétlen fásultságba esett s bolyongott le s fel a kolostor fái között magába merülten, mint egy kísértet.

* * *

A kolostor virágai elhullatták fehér, illatos kelyhüket s a hervadó fűre sápadt faleveleket szórt az őszi szél, amely panaszosan jajgatott bújdokolva a nagy sötét folyosókon keresztül-kasúl.

Flórián kimerülve, betegen feküdt cellájában. Elhagyta az ereje, megtört teljesen. Úgy feküdt ott mozdulatlanul, sápadt arccal, beesett szemekkel, mintha meg volna halva. A búcsúzó nap beküldte utolsó sugarát a kis ablakon s az még halványabba, még kísértetiesebbre festette a beteg arcát. Meg se moccan, amikor kinyílt az ajtó s egy öreg, ősz ember lépett be rajta. Nagy, magas, sok zivatart átélt ember lehetett. — Homlokán mély sebhely vonult keresztül, még félelmetesebbé téve a máskülönben is haragosnak látszó arcot; amely ugyan elsi-

múlt! egy pár pillanatra s nagy meghatottság látszott rajta, mikor meglátta a beteget, de azután újra vissza költöztek rá ismét a haragos redők, amikor megszólalt:

— Flórián! Én vagyok, az apád. Nézz rám, érted jöttem. Az anyádat megtagadtad, elűzted magadtól! Hát érted jöttem én! Én nem tagadlak meg, a fiamnak szólítalak. Hát meg tudsz-e nyugodni? Azért jöttem, hogy magamat megtagadva kérjelek: Gyere el velem a haldokló édes anyádhoz, az küldött engem érted. Ha nem jössz mint fiú, jöjj mint Istennek szolgálja a haldoklóhoz, ezt köteles volnál megtenni, de én kérlek, aki még eddig nem alázkodtam meg senki előtt, de ha kívánod, térdenállva megyek az ágyadhoz...

Flórián felült s kimeredt, lázas szemekkel bámúlt az öregre. Nem hallott semmit az apja beszédéből, csak hogy még él az anyja és őt várja. Fel akart ugrani, hogy megölelje az apját, de nem volt benne egy csepp erő sem. Kiáltani akart, de csak egy éles, keserves sikoltás hagyta el az ajkát, azután elszédült s oda esett az apja karjai közé, aki sírva borúlt a durva ágy fölé, szeméből folyt a könny le a fiára, akit eszméletlenül tartott a karjai között s beszélt hozzá érthetetlen, össze nem függő szavakat, miközben odaszorította remegő karjaival a szívéhez, erősen, susogva folyton: fiam ... fiam ... És reggelre Flórián eltűnt a kolostorból.

Végre otthon volt ő is. Megtisztulva, megkönnyebbülve ért haza. Most már megtudta azt is, hogy miért kellett neki olyan sokáig várni, míg eljött hozzá az, akit lelkének minden sejtelmével várt évek óta. Elmondta útközben az apja. Az ellenség, mely pusztává, romhalmazzá tett mindent maga előtt, futni, menekülni kényszerített mindenkit. Az a sebhely az apja homlokán erős bizonyosság volt arra, hogy nem gyáván futott ő sem, bár ellenségei, irigyei bevádolták is a király előtt, akinek ingatag jelleme miatt a sebesült férfi előtt nem maradt más út, mint a bújdosás, vagy a rabság. Azt is átszenvedte mind a kettőt. Hej, de hosszú, gyöt-

relmes évek voltak azok. Az édes anyja egyedül, magára hagyottan mennyit szenvedhetett, mennyit fáradhatott, míg kiszabadította, kikönyörögte a férjét. És ő mégis, talán épen akkor mondta felőle a legsúlyosabb, legkönyörtelenebb ítéletet, amíg az éhezve, nyomorogva járta a golgothák útját. — Milyen bűnös is volt. De az a szerető anyaszív elfelejtett mindent, megbocsátva halt meg. Azokkal a könnyekkel, amelyekkel az anyját elsíratta, szinte új ember lett. Jobb, nemesebb, mint a régi. Az igaz, hogy nagyon szokatlan élet ez. Úgy érezte magát, mint az, akit sokáig sötétben tartanak s azután egyszerre a meleg, ragyogó napsugárra viszik. A szeme káprázott. Új dolgokat látott minden nap. A régi, megszokott csendes fráterek helyett szilaj, pezsgő élet, új emberek vették körül. De azért hamar beletanult, hamar beleszokott ebbe is. Jobb élet volt ez, mint az a másik. Az arca is kezdett színesedni s a gondolatai sem olyan sötétek már, mint a kolostorban. Hát, legyen eltemetve örökre a múlt. Most született ő, újjá született egészen, új életre, amelynek más a vágya, más az öröme, más a bánata is, mint az előbbinek.

És egy szép őszi délután végre csakugyan azt hitte, hogy eltemette végképen a múltat. Akkor történt ez, amikor legelőször belenézett a Keleméri Magda gyönyörű szemébe.

Az öreg ház előtt álló fák hullatni kezdték már sárgult leveleiket s minden fűszálon meglátszott az enyészet, az őszi titokzatos, szomorú bája, amikor ez történt.

Budára akarta felvinni a lányát az öreg Keleméri. Öreg ember volt már ő, régi ismerőse, régi fegyvertársa a Flórián apjának. A felesége meghalt már két éve és Magda, egyetlen gyermeke felnőtt. Mi lett volna a sorsa ennek a gyönyörű leánynak, ha ő meghal, ki viselt volna rá gondot? Azért elhatározta, hogy felviszi Budára a kolostorba. Hadd legyen soror, az Úr szolgálója, az majd gondot visel rá. El is indultak és itt vitt keresztül az újak, hát meglátogatták a Flórián apját is.

Az azután nem is eresztette tovább őket. Ráérnek még, miért sietnének? Inkább majd ő is elkíséri, úgyis van még egy kis dolga ott fent a királynál. Hát ott maradtak még.

Amikor Flórián először meglátta a lányt, megdobbant a szíve. Megérezte azonnal, hogy az forduló pontot idéz még elő az életében. Olyan szép lány is volt Nagy fekete szeme, dallamos hangja, vídám kacagása elbűvölte, megfogta a Flórián szívét. Boldognak, gyermeknek érezte magát, míg Magda mellett volt, csak akkor borult el az arca, ha eszébe jutott, hogy mindennek a boldogságnak vége lesz nem sokára. Rohamosan közeledett az óra, amikor elmegy az apjával Budára s akkor... akkor nem fogja látni többet soha. Mi lesz vele akkor? Szenvedett nagyon, ha erre gondolt. De hát muszály Magdának elmenni? Nem maradhatna-e itt örökké ő vele, ő mellette? Ha szeretné, ha tudná, hogy szereti, megkérné szépen, maradjon itt, ne menjen el tőle. Mert ő már nem tud élni nélküle.

Igy töprengett és sápadt lett az arca, úgy, hogy Magda is észrevette. Meg is kérdezte tőle, amikor ott sétáltak a hervadó kertben:

— Mi lelte Flórián, talán beteg?

S olyan résztvevően nézett rá két nagy szemével, hogy Flórián bátrabb lett. Most itt az alkalom, most megtudhatja, szereti-e őt Magda, de nem szólt semmit, csak megrázta a fejét:

— Nem. Nincs semmi bajom!

— Holnap elútaunk, — beszélt tovább Magda és olyan szomorúan csegett a haja, mintha neki is fájna, hogy már holnap mennek tovább az ismeretlen, új élet felé.

Flórián megállt erre a hangra önkénytelenül, a szemébe nézett a lánynak s látta, hogy könyezik. Megfogta a kezét és beszélni kezdett hevesen, indulatosan, ahogy a szívből előtörték a gondolatai.

— Ne sírjon Magda. Látja, úgy fáj a szívem, hogy magát sírni látom. Hát ne menjen el, maradjon itt örökre! Hiszen szeretem. Nem bánom, ha kikacag, ha

kigúnyol is érte. Most ismertem meg csak, de ha maga elmegy, rossz, nehéz lesz nekem az élet. Sokat szenvedtem eddig Magda, mondja, szenvedjek ezután is tovább, az legyen a sorsom? Szeretem, legyen a feleségem.

Nem folytatta tovább, mert már akkor ott pihent az a gyönyörű, ártatlan leány fej a férfi széles, erős mellén.

...Ősz volt, enyészet hervadás mindeütt, csak az ő szívükben nyíltott vídám, ragyogó, virágos tavasz.

* * *

Most már kibékült egészen a sorsal. Nyugodt, megelégedett, boldog lesz mindig. A múlt eltűnt örökre minden emlékével, minden bánatával. A Magda vídám, derűs hangja, édes mosolygása elűzte azt, nem engedte visszatérni. A legboldogabbnak képzelte magát, amikor egyszerre vége lett mindennek.

— Visszajött a múlt.

Flórián hazafele tartott valamelyik ismerősétől, mikor utána kiáltott valaki:

— Ne siess úgy fráter, mert így nem tudlak beérni soha!

Hátra fordult. Egy fiatal lovagot látott sietni utána, aki integetett, hogy várja be.

— Talán nem is ismeresz? — kérdezte, amikor odaért.

— Bocsáss meg lovag, nem emlékszem, hogy találkoztunk volna már.

— Hja, még akkor pap voltam, te is Senki Flórián, de úgy látom, mind a ketőnknek elég volt a létániából?

— Flórián megsápadt egy kicsit, amint a régi nevén szólították meg s jobba szemügyre vette a lovagot. S amíg nézte, egyszerre feltámadt előtte a szomorú, a gyűlölt, megholtak, eltemetettnek gondolt múlt. Ráismert.

— Feliczián!

— Az vagyok, testvérem! Már azt hittem, elfelejtetted teljesen a régi ismerősöket, vagy nem is akarod ismerni többet őket. Haragudtunk akkor rád, amikor minden szó nélkül elhagytál bennünket, búcsút mondva a kapufélfának. No de elég a tréfából. Messze útról jövök, elfá-

radtam nagyon. Ha itt lakol, betérek hoz-
zád, nem sokáig leszek terhedre úgy sem.
csak amíg kipihenem magam, mert azután
megyek Kolozsvárra. — Flórián elvitte
haza.

Feliczián éppen úgy viselkedett, mint
ha otthon volna. Magdával azon kezdte
az ismeretséget, hogy bebizonyította, hogy
ők már gyermekkori ismerősök, talán ro-
konok is, úgy rémlik előtte, hallott ilyes-
mit a nagyanyjától, de már nem emlék-
szik bizonyosan. Pajkosan kötődött Flo-
riánnal, ami ugyan nem tetszett annak,
de hát nem lehetett érte haragudni, olyan
bolondos, jókedvű, ártatlan arcot vágott
hozzá amaz...

(Folyt. köv.)

Strófák.

Irta: Fejes Gábor.

I.

Lelkembe sír egy nász zenéje,
Mint bús, komor, halottas ének;
Mintha valakit koszorúsan,
Nagy zokogással temetnének.

Lelkembe' sír, szívembe' jaidul
Zokogva búsán egy év óta
Lányálmaid, vágyad világát
Sírba temető nászi nóta.

Lelkembe sír nászod zenéje,
Mint bús, komor halottas ének;
S engem is mintha álmaimmal
Veled egy sírba temetnének.

II.

Szívedbe látok. Szenvedésed
„Strófaímmal“ enyhítgetem.
Viszonzásképp kiomló könnyed
Bús szívemre elég nekem.

A könnyeid tudtomra adják
Versem, dalom nem volt hiába,
S hogy tán kissé szerelmes is vagy
A bús debreczeni diákba?...

III.

Valahol a Balaton mentén
— Emlékszik ugy-e az estére?
Friss hólepel szállt a vidékre...
S karját karomba' fűztem én
Január holdas éjjelén.

És puha karját karba fonva
Egy házig titkon elkísértem.
Őn talán aggódott is értem?
De én semmivel nem gondolva
Mentem a havas utcáorba'.

...Egyedül, búsán visszajőve
Rám hullt a fáknak hóvirága,
Mint lelkem fagyott könnye, álma,
Mintha halottas fátyolt szőne
Egy bús, korai szemfedőre.

Bikaviadal Barcelonában.

Irta: Szotyori Nagy Sándor.

Az óriási nagy aréna négy órára egészen
megtelt. Felőtig játszott a katonazenekar. Pont-
ban félőtkor a polgármester jelt ad, ekkor meg-
nyillik az aréna belső kerítésének kapuja és be-
vonul az úgynevezett cuadrilla — a küzdők
menete: Elöl lovagolt két lovas, fekete bársony
régí spanyol lovagi öltözetben — ezeknek tiszte,
hogy engedelmet kérnek a városi tanácstól a
bikaviadal megtartására. Az elnök úgy adja tud-
tul a beleegyezést, hogy egyik lovas kalpagiába
dobja a nemzeti színű (sárga-piros) szalagra fűzött
nagy kulcsot, a bika istálló kulcsát. A lovagok
után következnek a sobresalientes vagy chuloke-
sek, a macska ügyességű legények, kik a vörös
posztóval a bikát ingerlik s ha az feléjük dőf,
zerge ügyességgel iramodnak el tőle. Ezután kö-
vetkeznek a Pikadorok, kik szánalmas gebéken
lovagolnak (a lovakat a bika a közönség szemé-
áltára koncolja fel sorra).

Most a cifra öltözetű banderillérok lépked-
nek, kiknek a feladatuk, hogy a nemzetiszínű
szalagokkal díszített horgas, banderillák (zászlócs-
kának) nevezett pálcikákat döfjenek a bika nya-
kába. — Végül az espádák (torreadorok) tűnek
el a tarka tömeg mögött aranyos sújtásos, bár-
sony jelmezekben. Ezek a nép ünnepelt kedveltjei,
kiknek neve, híre, dicsősége — mint nemzeti hő-
söké száll szájról-szájra, kiket most is viharzó,
szünni nem akaró tapssal tüntet ki a közönség.
A festői szép menetet két gyönyörű öszvértogat
zárja be, melynek az a feladata, hogy a leölt
állatokat a küzdőtérrel kivonszolja. A egész me-
net háromszor járja körül az arénát — meghajtja
magát és kalapot lengetve az elnöki páholy előtt
Trombita harsongás hallatszik, megkezdődik
a viadal. A cuadrilla kivonul. Egy pillanatik üres
a küzdőtér, majd megnyílik az elnöki páhollyal

szemközt levő bikaistálló ajtaja. Egy fiatal andaluziai fekete bika rohan ki vadúl toporzékolva, vérben forgó szemekkel. Az aréna közepéig rohan, mint puskából kilőtt golyó, ott megáll hirtelen, mintha a lába a földbe gyökerezett volna, mozdulatlanul. Talán a nagy világosság káprázató fénye vagy talán a tízezrek zúgó kiáltása állítja meg hirtelen. Mintha csodálkoznék, pillanatilag bámúlva tekint körül. De nincs sok ideje a csodálkozásra, pár virgonc chuló azonnal ott terem a vörös posztóval és ingerelni kezdik. A bika megtorpan, elbődül dühösen, kiszemel egyet közülök és leszegzett fővel, döfésre kész szarvakkal üldözőbe veszi. A chuló ott táncolgat előtte — mikor már közelébe jutott a bika egészen, messze ugrik egy párat hátra, majd elkezdi futni s mint a macska veti át magát a magas korláton.

Éppen ideje, mert a bika már ott van, keresztülszúrta volna a rterész fickót, de így nem tudván magát rohanásában visszatartani, teljes erőből neki megy a deszkapalánknak, mely recsegropog az óriási ütéstől. Kábultan fordul vissza. Most egy másik chuló lebegtetni már előtte a veres posztót, kit a bika szintúgy kerget. Ez ismétlődik ötször-hatszor, csak azért, hogy a bika ingerültebb legyen. Már ez is eléggé megrázta idegzetünket, de csak azután jön még a legborzalmasabb, a legútálatosabb, a legvisszataszitóbb része a bikaviadalnak: a pikadorok küzdelme a bikával. A pikadorok 12—20 pesetas (5—7 forint) lovakon ülnek, kezükben hosszú nyelű pikával, az ő feladatuk az, hogy azokat a szánalmas lovakat a bika elé vezessék és általa felkoncoltassák és a pikával a bika hátát jól felhasogassák, hogy így a bika megvérezve és a felkoncolt ló véretől megittasulva, szóval vért szagolva még dühösebb legyen. A pikadorok parafával bélelt bádóg nadrágot viselnek, amely marhabőrrel van bevonva. Amint ugyanis a lovon ülnek, leginkább a lábuk van a bika döféseinek kitéve. Mikor már a feldühösített bika az eleje poroszkaló lovas pikadort meglátja, éktelen dühvel rohan feléje és ami ezután következik, az rettenetes. És ezt itt megtapsolják, lelkesednek a férfiak, a nők (a gyengék) kipirult arccal hajolnak ki a páholyból és kendőt lengetnek oly jelenetnél, melytől minden művelt ember borzadva, undorral fordul el. Ugyanis a bika vadúl rohanja meg a lovast. Az szembe áll a bikával és nem engedi azonnal leszúrni a lovat, pikájával igyekszik távortartani, véresre

szúrkálja araszos pikájával eközben a bikát. Csorog a vér a bika nyakán. Egyszerre csak teljes erejével neki rugaszkodik a bika és tövig döfi szarvát a ló hasába. Borzalom látni, hogy fordul ki a ló minden benső része és hogy vágdat a szegény pára örületes kinzó fájdalmában, maga után vonszolván véres beleit, mignem összedől.

Legtöbbször maga alá temetve a pikadort akit, minthogy bádóg ruhájában tehetetlen, mozdulni nem tud, a chulok vonszolnak elő és dobnak át a korláton. és a vad vérengző publikum még ordít, ujong és tapsol, hirtelen azt képzei az ember, hogy nem Krisztus utáni, de előtti XX-ik században él és nem művelt európai nép, de afrikai barbárok ujongnak és lelkesednek körülötte.

A bika pedig ott tapossa, rugja, döfi a szegény lovat, ha ugyan a pikadort meg nem csípheti, mert nem mindig sikerül ám kirántani idejében a ló alól, sok esetben életével lakol. De még ez nem elég, van eset rá, hogy a bika nem öli meg azonnal a lovat, hanem egy másik pikadort vesz üzőbe, ezalatt pedig a súlyosan sérült ló feltápászkodik. Meg lehetne még menteni szegény párát, bár a hasa fel van metszve, de nem teszik. Kivezetik a tántorgó, halálosan sérült jószágot, sebeit bevarrják. Ezután bevezetik újra, a pikador ráül ismét az alig-alig lézengő lóra és újra elől kezdődik a vérengző játék, mignem a bika szarvától többször átjárt, vértől patakozó jószág kiadja páráját. A pikadorok után banderillerek következnek. Ezek kis szigonnyal ellátott, szalagokkal díszített pálcáscskákat szúrnak a bika hátába. Ezt nem szabad orvul tenni. A bikát méltó ellenfélnek tekintik. Becsületes párbajt kell vele vívni, a szembe támadó bikának a szarva között kell a hátába szurni a horgos banderillast. Orvtámadás ki van zárva, jaj volna annak a banderilleronak vagy torreádornak, ki orvtámadással sebezne meg a bikát. Lepke könnyedséggel táncolnak a banderillerek a bika előtt. Egyet minduntalan megkerget a bika, de már kergetés közben ott van a másik és az elsőtől elvonja a bika a figyelmét, ha ez nem sikerül, úgy az első a korláthoz szalad és úgy átugrik rajta, mint egy gummi labda. Néha azonban a bika is átugrik a korláton. A korlát és a közönség ülőhelyei közt ugyanis vagy négy lépésnyi széles út fátja körül az arénát. Ezen a kis téren tartózkodnak rendszerint szereplők és rendőrök. Mikor a bika a korláton átugrik, a sok lézengő leugrál az aréna küzdő terére. A bika

körbe fut. Menekülni szeretne. Egyszerre kinyitják a belső korlátnak egyik kapuját, mi kifelé nyitván elzárja a kis szűk utacskát és a száguldó bika az így kinyitott ajtón, midőn azt hiszi, hogy menekül, ismét berohan az arénába. A banderillero ismét ott táncol előtte, két kezében egy-egy banderillát tartva. A bika leszegzi fejét, hogy feldőfje, a banderillero ekkor kiszámított ügyességgel a támadó bikának a szarva között szúrja hátába két kezeivel a két szigonyos botocskát, banderillát. A cifra botocskák a bőrbe kapaszkodnak, ott csüngenek alá vérző hátáról. Hasztalan rázza szegény bika, nem tudja lerázni. A közönség pedig tapsol, éljenez. Ez a jelenet háromszor ismétlődik.

A bika hátából csorog a vér, amint a hat szigonyos banderilla róla alácsüng. A bika ekkor már nagyon ideges, sokszor fáradt, pedig az igazi ellenfél az espada, a torreador, csak most jön. Van eset rá, hogy még hátrál előle s ekkor a szegény bikát kifütyölik. Most jön a Pepete, a nap hőse, a nép kedveltje. Ő küzd meg előbb három bikával (egymásután), majd utána társa Bienvenida ugyanannyival. Szép szál legények, egész fiatalok. Drága nemzeti viseletben. Rivalgó Olé! Olé! (éljen) fogadja őket, mely szünni nem akar. Kendőket lobogtatnak, kalapokat lengetnek.

A délceg torreadorok meghajítják magukat mindenfelé, — majd az elnöki páholy előtt megállanak. Elbúcsúztak családjoktól, szeretetteiktől — a közönségtől — drága kalapjukat az elnökség páholyába dobják. (Ez a búcsú jele.) Azután munkához látnak. Előbb Pepete. Hosszú, vékony, hegyes kardot nyújtanak át neki és élénk piros posztót — a mulettát. A posztót akardra teríti és úgy áll a bika elé és ott lobogtatja közvetlen közelségben az állat előtt az ingerlő pirosságot. A bika feléje dőf, de Pepete kikerüli ügyesen a dőfést. Mint a tünemény siklik el a bika előtt. Előbb csak incselkedik még vele, részint azért, hogy a bikát e játékkal kissé megbódítsa, — részint meg, hogy a természetét kitanulmányozza. Mikor aztán az idejét elérkezettnek látja — félre lebbenti a mulettát és megcsillan kezében az élesre tent, mezítelen spáda. Szemben áll a bikával, mely egy pillanatra mintegy megbüvölten áll meg helyén. Dőfésre készen emeli föl kardját az espada és élesen célozni kezd. A bika leszegzi fejét, de a torreador a dőfés pillanatában a bika szarvain áthajolva, gyor-

san az állat nyakszirtjébe dőfi kardját markolatig és a bika dőfését utánozhatlan ügyes mozdulattal kikerüli. Viharzó Olé (éljen!) kiáltás rázza meg a levegőt. A dőfés remekül sikerült, — átfúrta a bika szívét és alól jött ki az éles spádé hegye.

A bika néhány lépést tett még, majd megállott, kaparni kezdett első lábával, majd támolygott, végre egyet hördülve élettelenül bukott a porba. Mindez csak pillanat műve volt. Bár az ilyen halálos dőfések ritkák, — de Pepete és Bienvenida remekeltek, minden bikát az első dőfésre megölték, — minden dőfésök sikerült. Méltónak bizonyultak a nagy kitüntetésre — bika fülére (mit csak annak adnak, ki egy dőfésre megöli a bikát), mit azonnal levágtak és átadtak a torreadornak. Megecsik azonban, hogy az első dőfés nem sikerül. A bika akárhányszor futásnak ered a markolatig belédőfött karddal és nem mutatja, hogy egyhamar ki akarna múlni. A torreador ilyenkor kénytelen még egyszer szembeszállni vele, de nem egy másik karddal, (mert ezt tiltja a lovagiasság!). Ki kell rántani a kardot a bikából, mely után csak úgy bugyog a vér és újra szembeszállni a bikával, hogy ledőfje. Ha ez aztán sikerül, a közreműködők körülállják a támolygó bikát, melyek után a matador (torreador) adja meg egy törrel az utolsó, halálos dőfést.

Pepete után Bienvenida küzdött, — szintén bámúlatos ügyességgel, de nem oly sikerrel egészen, mint előde, mert megsebesült elég súlyosan. Ugyanis már Bienvenida a harmadik, — vagyis a legutolsó — bikával mérkőzött. A bika nagyon ideges volt — egyenesen támadni nem akart, csak rázta a fejét folyton. Ez idegessé tette Bienvidát — nem vigyázott eléggé és éppen a döntő pillanatban megbotlott egy véletlenül ott felejtett patkóban (ugyanis minden egyes mérkőzés után az elhullott állatokat az öszvérfogat — a tiró — kihurcolja és a porondot felgereblyélik). Félterdre bukott, csak elszörnyedtünk, úgy gondoltuk, vége szegénynek, a bika most megöli ..

De nem, — a bika támadóban lévén, feléje szúrt és oldalánál egyik szarvával a levegőbe kapta. De Bienvenida nem vesztette el lélekjelenlétét — a bika éppen a deszkapalánkhöz akarta mázolni — törével széthasította ruháját és a porondra bukva zerge ügyességgel ugrott ki a toporzékoló bika lábai alól. A közönség fütyölt, pedig szegény embernek csúrgott a vér az oldalából. De Bienvenida a kudarcot azonnal jóvá-

tette. Alig kelt fel, rögtön támadott és a bikát egy dőfésre a porondra terítette. Erre közönség is megbocsájtott, felhangzott az Olé! és tapsvihar. Erre a zenekar tust adott, a közönség pedig szivarokat, botokat, kalapot, narancsot, legyezőt, leveleket dobált az espáda felé.

Ezután megjelenik a tiró — a hármás öszvérfogat. A bika és az elhullott lovak lábait összekötözik és víg csörtetéssel, hangos csengő, csörgő szóval vontatják ki a porondról. Szolgák jönnek, kik behintik homokkal a vér nyomait és míg a zenekar vidám indulókat játszik, zúgva-zsibongva eloszlik a nagy néptömeg a véres múlatságról.

Akik hiába' szeretnek.

Vannak, akik tiszták és szerények,
Akik igazán tudnak szeretni,
Mégis életük csupa lemondás:
Viszont nem szereti őket senki.

S vannak, akik senkit sem szeretnek,
Akik szívüket százszor elcserélték,
Mégis ezren rohannak utánok
Mint csalóka fény után a lepkék.

Földessy József

Lapszélen.

Ifjúságunkhoz. A fiatal ember jellemző sajátága: az idealizmus szeretete. De sokszor halljuk ezt a kifejezést, hogy maga az ifjúság az idealizmusnak legerősebb zászlóvivője. Úgy is van. Fiatal lelke minden szép, minden jó, minden nemes iránt fogékony s ha valaha ez veszélyben forog lelkesedéseinek, erejének legszentebb tüzével száll síkra a megtámadott ideál védelmére. És mikor látom azt a folytonos harcot, amelyet az ifjúság eszméinek érdekében folytat, ha nézem az alkalmat, időt, amelyben síkra száll, még sem vagyok meglepődött, akármilyen nemes, akármilyen szép is az az ügy, amely mellett az ifjúságot látom. Megmondom, hogy miért: Debreczeni főiskolai ifjúság! Mióta körödben vagyok, csak elismeréssel tudok adózni szent hevednek. De egyet mindig elfelejtesz. Neked is vannak ügyeid, ifjúsági ügyeid! azok mellett soh se láttalak még olyan buzgalommal, olyan kitartó erőfeszítéssel küzdeni, mint a mások ügyei mellett.

Vagy azok a te ügyeid nem ép olyan ideális ügyek? Te ott állsz minden nemes harcban legelől, hát csak a te kötelességeid, amelyek éppen mint főiskolai ifjúságra hárulnak reád, nem érdemlik meg éppen te tőled azt a nagy hevet, lelkesedést, amelyet máshol mutatsz? Nem akarom hinni, hogy azért, mert ezeknek az intézése csöndes, zajtalan, csak miáltalunk ismert, a világ előtt rejtve maradó munkát kíván, míg amoda látják lelkesedésed, megtapsolják erőfeszítésed. Nem! Tudom, hogy nem ezért! A te ügyeid intézésénél mindenki közkatona, vagy mindenki hadvezér, mert egyenlő idealizmus kell, hogy legyen mindenkiben. Nincs személy, rang, munkás mindenki. Egy atyának fiai vagyunk itt, egyenlő munkával, egyenlő kötelességekkel terhelve, de egyenlő szeretettel jutalmazva is. Nem szebb ez a tér, az egyenlőség tere, mint az a másik, amely pártoskodást szül benned, egyenlőtlenségeket okoz, rangkülömböskéket mutat? Ha azon a téren ezt az pártoskodást, egyenlőtlenséget, rangkülömböséget akarod eloszlatni, letörni, lelkesedéssel, idealizmusoddal, örömmel üdvözöllek, de csak akkor, ha saját kebledben, saját körödben is azzal a lelkesedéssel, azzal a hévvel, idealizmussal viszed ifjúsági ügyeid zászlóját, mint amott! É! Uj időnek látom hajnalhasadását, vajudó időnek lázas reszketését érzem. Dübörög, morog, reng a föld alattunk s egy-egy remegésétől millióknak sáppad el az arca. Mintha az a remegés újabb meg újabb intés volna. Még mindig tart a teremtés, a nagy világokat alkotó munka! Virágzó, pompás, büszke városok lesznek rommá egy rövid perc alatt s hosszú emberöltők összehalmozott kincse eltűnik, elmulik egy pillantás alatt. S mi, akik érezzük azt a titkos intő kezét, látjuk a romlást s helyén az új élet ébredő csiráját, tanácstalanul, megdöbbenve a félelemtől, szótlanul a csodálattól, csak bámulni tudunk. Állunk tétlenül a nagy catastrophák színhelyeinél s elhal ajkunkon a kételkedés szava. Pedig a hitetlenség, a kételkedés, a guny már itt lakik, otthonos közöttünk, mégis ilyenkor úgy érezzük, hogy tán még sem egészen mese, fantázia terméke a hit, a vallás, s még mindig megvan a hatalmas ismeretlen, de nem

ismerhetetlen, akit mi sokszor megtagadtunk, sokszor lehazudtunk, de akit hiszünk mégis, kivált ilyenkor, amikor megmozdul, megremeg alattunk a föld amikor itt jár közöttünk.

Zászlósértés. A lefolyt választási küzdelem alatt valaki letépte a függetlenségi jelölt zászlóját. Ez a valaki véletlenül diákember, debreczeni teológus volt. Nosza rajta! — riad fel a nemzetiszín, de nem mindig a nemzeti érdek védelmezője: a nem minden alap nélkül „klerikális“-nak ismert sajtó.

Hallatlan botrány, szentségtörő kéz, galád merénylet, nemzetet, hazát nem tisztelő, megbomlott elme! Íme: ilyenek a haza és szabadság szeretetről híres debreczeni diákok! Letépi, meggyalázzák a háromszínű zászlót. És a bolond közvélemény ezekről tartotta, Sátoraljaujhely képviselője nem régen ezekről mondta: *„Ha végig tekintek a Rákóczy temetésére sarándokló debreczeni főiskola ifjúsága lelkes csapatán — mintha csak Jávorka Ádámot a szatmári diákot, a nagyságos fejedelem legendás vitését, a hasaszeretet örökké ragyogó mintaképet — az igazi magyar diákot látnám feltámadni.“* Hát mélyen tisztelt sajtó, országintéző parlamenti honatyák, debreczeni diákokat felelősségre vonó diákszövetségi elnök, — nyilatkozó debreczeni jogásznök urak — mi meg mondjuk miért volt a nagy lárma, mely a debreczeni főiskola teológus ifjúságának jó hírnevét beakarta feketíteni... Nagy harc volt itt Debreczenben. Képviselő választás. Kortes eszközökre volt szüksége mindegyik félnek, hogy a győzelmet kicsikarja. A politika nem válogat az eszközökben, személyeken, becsületen keresztül gázol. Nemzetiszín zászlót képviselőválasztásokon nem egyet hasogattak széllyel, — zászlók nyelével nem egy embert ütöttek agyon... és... és nem történt semmi. Miért? Nagyon egyszerű. Senkinek se jutott eszébe a választási zászlótépést, úgy magyarázni, hogy a nemzeti lobogót gyalázták meg és ezzel a ténnyel magát a nemzetet sározták be. Ha a választási zászlótépést a közvélemény és a törvényhozás — mint ilyenent fogná fel — régen megtiltotta volna: hogy a haza színeit viselő zászlókra a jelölt urak nevüket kipingálhassák.

De mivel is nagyon helyesen nem így fogja fel — hanem csak közrendet sértő kihágásképpen — *a választási zászlók letépeése nem* nemze'ellenes cselekedet — hanem annak a névnek nem tisztelése, mely annak színein felírva, kihimezve van. Lényegileg teljesen egyezőnek kell tartanunk egy olyan képzelt, de megtörténhető esettel, ha valaki harmadik személy nemzetiszín kapuját feketére festi, vagy azt betöri. Ez sem fog képezni nemzetellenes cselekedetet, hanem kihágást.

Korteseszköznek azonban nagyon hatásvolt a debreczeni theologusnak zászlótépése. Jó volt arra is, hogy a debreczeni diákok az ország kevésbé éles látású és a helyzettel nem ismerős tagjai előtt befektítenek. Jó volt arra is, hogy a kollegiumi ifjúság és a debreczeni polgárság között fennálló jó viszonyt megbontsák. Nem akarjuk védeni azt a theologust, ki a zászlótépést elkövette. El kell ítélnünk tettét, mint művelt, úri emberhez nem illő eljárást. A theologus ifjúság, azt hisszük, meg fogja találni a módot, mely szerint az esetet elbírálja. De tiltakozunk kell az ellen az eljárás ellen, mellyel a diákszövetség elnöke a debreczeni diákokat felelősségre vonta. Először tiltakozunk az ellen, hogy a zászlótépést mint nemzetellenes tettet állította Debreczen választó polgárai és a nemzet elé. Másodszor tiltakozunk a felelősségre vonás ideje ellen. Azáltal, hogy az orsz. diákszövetség elnöke a választás legizzóbb perceiben s nem a választás lezajlása után állt elő a felelősségre vonással — minden látszatát elvesztette eljárása őszinteségének. Tiltakozunk a hely ellen, hol a felelősségre vonás történt. A felelősségre vonásnak nem a képviselőjelölt kortes tanyáin — hanem a kollégiumi polgárság nagy gyűlése előtt lett volna helye. Nem helyeselhetjük a jogásznök úr »Nyilatkozatának« azon részét, mely a theologus ifjúság felett illetéktelenül törtéte. A theologus ifjúság tagjainak tettei, eljárása felett — a theologus ifjúság és nem a jogásznök van hivatva ítélni. Az ő nyilatkozatának is kortes jelleget kölcsönöz azon körülmény, hogy a zászlótépést, mint kortes eszközt felhasználó párt részén nagy agitációt fejtett ki.

És végül a debreczeni diákság nem kér senkitől — legkevésbé a pesti ifjúság vezetőitől leckét a hazafiságból. Tudja mindig a maga kötelességét s legközelebb a szegedi és kassai zarándok út, a darabont főispán fogadása mutatja, hogy a debreczeni Főiskolai ifjúság hazafias tettekben nem engedi magát senki által túlszárnyalni.

Zéta.

Emberek.

— Elbeszélés. —

Irta: H. Nagy Jenő.

Goszthonyi Paulát kellemetlen eset érte. Egy primadonna életében talán a legkellemetlenebb eset. — Az igazgatója ugyanis az ujonan színrekerülő operettek címszerepét nem neki, hanem vetélytársának, a másik primadonnának osztotta ki. Maga ez a tény közönséges számba menne, ha a két primadonna közti helyzet az utóbbi időben annyira ki élezve nem lett volna. Nemcsak vetélkedtek egymással, hanem képesek lettek volna egymást egy kanál vízbe is megfojtani. Olyanformán ment ez a primadonna-harc, mint a korcsmában duhajkodó legényeké, hol a helyzet tisztázása egy mondatban van összefoglalva: „Ki a legény a csárdában?”

Ennél a versenynél tehát Goszthonyi Paulá maradt alul. Mit tegyen ilyenkor egy önérzetes primadonna? Mit? Hát visszavonul vesztés félként a magánéletbe s hogy keservét legyen kinek kiönteni, választ primadonnabeli udvarlói közül egyet s elvéteti magát vele.

És Paula nem is habozott sokáig. — Ebből a csúfondáros helyzetből nem talált más menekülést, mint a csendes visszahúzódást a szinpadtól, hová ezelőtt két évvel annyi lelkesedéssel és mindenre elszánt primadonna-fogásokkal vonult be. Olyan fiatal emberek között sem kellett sokáig keresnie, akik készek megosztani családi életük inkább nyomorúságos, mint verőfényes napjait. Mindjárt akadt egy megfelelő fiatalember, bizonyos Bedő Sándor nevezetű. Éppen alkalmas e célra. Szerény, igénytelen, mondhatni jámbor

természetű s ő volt az, aki Palula primadonnasága alatt kutyahűségének, mindenre kész voltának, rajongó tiszteletének és egész bensőjét fogva tartó nagy szerelmének lépten-nyomon tanújelét adta. Állása valami bankban volt, talán könyvelő volt. Fizetése sem volt sok, de amint ő mondta, főnökét biztos ígérete kötelezi, hogy fizetését törekvésénél, szorgalmánál fogva már a legközelebbi jövőben fel fogja emelni.

Paulát a színházban látta először s ez az egyéni látás csodálatos átalakító hatással volt rá. Rendes színházi habitué lett, gondosan kezdett öltözködni s irodai munkálatait sem végezte azzal a nagy szorgalommal, mint azelőtt. Ezek a jelek kétségtelenné tették, hogy Bedő Sándor, az igénytelen kis bankfiú, szerelmes lett a szép Goszthonyi Paulába. Addig járt a korzó a kútra, míg végre megismerkedett az akkoriban ünnepelt primadonnával. Félzségsége ugyan megakadályozta abban, hogy akár lírai ömlengéssel zavarja a primadonnát, vagy szétüssön a többi, huszártisztekből és gentry kölykökből álló udvarlói között. Hűséges, vak kutya módjára követte Paulát minden lépésében. Paula keveset törődött vele. Szerinte Bedő nem volt egyéb, mint egy a sok közül. Egy se nem osztó, se nem szorzó udvarló. Akivel kénye-kedve szerint bánhatik. Aki egy primadonnának épp oly szükséges kelléke, mint asztalnak a lába.

De a színházban történt eset kissé megváltoztatta a Paula életfelfogását. — Kezte belátni, hogy jobb ma egy veréb, mint holnap egy túzok. Annál is inkább, mert összes udvarlói közül csak az egy Bedőre számíthatott. Huszártisztek, vagy gentryk csak addig udvarolnak egy primadonnának, míg az felkapott és ünnepelt s míg lehet velük a világ előtt hívalkodni. Ha az egyiknek a csillaga letűnik, jön a másik; legalább így változatosabb. Tudta ezt Paula is s ezért gondolt mindjárt Bedőre, aki odalesz a boldogságtól, ha Paulát elveheti. Még csak betanítani sem kell, hisz kész papucshősként jött már a világra is! Igen, de miből élnek? Mert azt csak nem kívánhatja senki egy

primadonnaviselt asszonytól, hogy garaszkodva, nyárspolgárisan éljen? Természetes hajlamairól az ember még a legszűkösebb időkben sem mondhat le. A Bedő Sándor fizetése pedig édes kevés ezeknek a hajlamoknak kielégítésére.

(Vége következik.)

Mozaik.

A vegytan professzora a keverékről és vegyületekről magyaráz. Közben felszólít egy hallgatót:

— Mondja meg kérem, ha bort és vizet összetöltünk, mi lesz belőle; keverék, vagy vegyület?

— Egyik sem.

— Hanem?

— Spriccer.

*

A „kedves öregem“ motorán kiindulva a kollégiumnál elakadt. Prüszköl, kattog a gép, de nem megy a szentnek se. Egy negyedórai pihenés után végre mégis elindul s megy öt lépést, amidőn megint megáll. Ez így ismétlődik egy párszor, mire a cétus ablakból lekiált valaki:

— Ugy látszik kedves öregem, te a modern haladást képviseled.

*

A kávéházban ül a bohém társaság. A szomszéd asztalnál egy idősebb nő s néhány fiatalabb leány telepszik meg. Mikor a tányérozó cigány hozzájuk megy, a nő odadob egy tizfillérest és körülmutatva szól:

— Egy család.

Azután következik a bohém asztal. A legszélső kivág merészen két krajcárt, míg a többi ijedten kotorász zsebében. Az ilyenkor szokásos csöndet a főbohém töri meg. Merészen körülmutat és szól:

— Egy család.

S z i n h á z.

A szerencse fia.

(Komédia 4 felvonásban, írta Drégely Gábor. Először adták a debreczeni színházban 1909 január 15-én.)

„A szerencse fia“ c. darab tehetséges szerző merész munkája. Tehetsége kitűnik abból, hogy darabjának elkoptatott témáját, alakjait úgy viszi a színpadra, úgy állítja be

őket, hogy szinte új oldalról látjuk azt a világot, amit a szerző előtt már igen sokan megírtak. A tiszta eredetiség bélyegét tehát nem nyomhatjuk darabjára. De azért merész ember a szerző. Merészség kell ahhoz, hogy valaki annyira az elevenjére tapintson mai társadalmi és politikai helyzetünknek. Mert kétségkívüli dolog, hogy a szerencse fia merő szatira. Ezzel a tendenciával íródott meg a darab s a szerző legfőbb érdeme. Ügyes beállítást, hatásos párbeszédet és jeleneteket, franciás színpadi fogásokat más darabban jobban feltalálhatunk s ez nem mentette volna meg a darabot.

A színpad ne csak oktassa tanítson, hanem ha kell, ostorozzon is. Ha kell. Manapság pedig kell. Fölburjánzott, nagyképű és üres társadalmunkra nagyon is rátér egy kis lecke. A komoly társadalmi színműnek és a szatirának egyaránt feladata társadalmi kérdésekkel foglalkozni. Amaz komoly oldalról fogja fel életünket s tendenciája komoly társadalmi kérdések helyes utmutatására irányuljon, ezt hassa át a szeretetből fakadó pellengére állítása sok torz alaknak, helytelenül felfogott kérdésnek, visszas helyzeteknek.

„A szerencse fia“ tendenciája ezért tarthat számot helyeslésünkre. Társadalmi fél-szégesség, előítéletek szatirája korszerűséglet. A szatira sokszor sokkal többet használ, mint száz fontoskodva oktató, elméletileg javítani akaró színmű.

A szelíd gúny, vagy szigorú ostorozás, a nevetségessé tevés, vagy pellengérré állítás sokszor a leghelyesebb fegyver társadalmi betegségek ellen.

A darab hőse szentjóni Kormos Antal, a miniszterré lett szabólegény. Ebben az alakban mutatja be főképp a szerző mai korrupciós, stréberkedő életviszonyainkat, aki minden tehetség nélkül, csupán a szerencse kedvezése folytán éri el magas hivatalát. Egy közönséges, de élelmes szabólegény ez a Kormos, aki egy alkalommal lopott frakkban, hivatalosan jelenik meg egy lipótvárosi gazdag és méltóságosított bankár estélyén. A szerencse kedvezése folytán megismerkedik itt a miniszterrel, akit megnyer a maga részére akkor, mikor egy szegény, érvényesülni nem tudó,

de tehetséges tanár szociális munkájából ad elő aktuális idézeteket. A miniszter jóindulatát megnyerve, a méltóságos család is behódol Kormosnak. Meg van állapítva a karrierje. Egy ősi, nemesi név, imponáló fellépés és főleg a szerencse állapította meg jövőjét. A második felvonásban már mint képviselővel, nagy, befolyásos emberrel találkozunk Kormossal. Szinte elenyészik mellette a titkár igénytelen alakja, aki azonos azzal a tanárral, akiből a nagyságos képviselő úr élőködik. Ez a tanár, illetve most Kormos oldalán titkár az, aki Kormos beszédeit írja, aki irányítója a politikában s ő az „Urak és parasztok“ c. nagy munka szerzője, amelyről már megjelenése előtt is vezércikkezik az újság.

Kormos képviselő úr szerencséje folyton hág fokról-fokra. Szinte áhítattal tekint rá a méltóságos bankár-család is, sőt mi több, az öreg héber bankárnak sikerül Kormost leánya számára is megkaparítani. Természetesen üzletileg: négyszázezer korona ellenérték erejéig. Kormos örömet megy bele az üzletbe, — legalább így életének pénzügyi kérdései felől is nyugodt lehet.

Minden a legszebb rendben volna, mikor egy kis hiba esik a kréta körül. Ebben az egy dologban nem volt szerencséje a szerencse fiának. Szóval ez a darab drámai konfliktusa. Ez pedig abban áll, hogy a tanár-titkár úr rajtakapja Kormost, amint a feleségével ölelkezik. Ekkor kitör ebből az eddig mindig elnyomott emberből is a keserőség s nem éri be csupán azzal, hogy ott a helyszínen legazemberezi Kormost, hanem leleplezi, hogy ez a híressé vedlett ember, közönséges svihák volt, szabólegény Varga mester-nél, a Reinerék estélyén is lopott frakkban állapította meg szerencsáját, s hogy beszédeit, könyvét is ő írta.

Nagy fordulat. De ne aggódjunk Kormos úrért. Nem azért szerencse fia ő, hogy most ki ne tudja magát vágni ebből a kellemetlen helyzetből. Az utolsó, negyedik felvonásban történik ez már, ahol a Reineréknél egybe-egyült társaság megrökönyödve hallgatja és tárgyalja a keserű valóságot. Mindenki el van keseredve Kormos ellen és úgy látszik, hogy Kormosra ráborult a szemfedő.

De ez csak drámai fogás, azt akarja bebizonyítani a szerző hogy még ebből a helyzetből is feltápaszkodik Kormos s aki a szerencse fia, kerüljön bármilyen helyzetbe, hagyományos szerencséje sohasem hagyja el.

Mert lám a legnagyobb zűrzavarban ismét megjelenik Kormos, miután Sebes által elhallgattatja mindenféle panamák és vicináliák ígérgetésével ellenségeit, Kormos, a most kinevezett új miniszter. Jóra fordul minden. A tanár úrból kárpoztólásúll államtitkár lesz s a „fajmagyar gentryt“ aki terjesztője volt a Kormos elleni vádaknak, alaptalanul rágal-mazónak tartják. Kisimul minden s Kormos eljegyzí a bankár leányát.

A szerencse fia, mint darab, bizony eléggé fogyatékos és magán viseli a mesterkélt ség világos jeleit is. A cselekvény elrendezéséhez is szó fér. A második felvonás cselekvénye egymagában kevés egy egész felvonásnak. S hogy ezt a szerző mégis elérje, epizódokat fűz bele, jelentéktelen eredményekre is kitér s a darab egysége nagyon ellaposodik. Meny-nyivel jobb lett volna a második és harmadik felvonást egybeolvasztani.

A szerző intenciója azonban becsülendő. Nem árt, sőt használ ezeket az alakokat színpadra vinni, legalább magukra ismernek. Azok a motívumok, amelyekből a szerző darabját szötte, mint ártalmas bacillusok itt élnek körülöttünk. Napfényre velök, hogy elpusztuljanak!

A darab előadásában első helyen kell említenünk *Békés Gyulát*, aki az öreg bankár szerepében ismét meggyőzött bennünket kitűnő alakító képességeiről. *Ternyei Lajos* is eltalálta azt a hangot, amelyen egy miniszterré lett szabólegény beszélhet. Kiemeljük a többi szereplők közül *Husella Irént*, *Hahnel Aran-kát* és *Lugosi Bélát*.

H. Nagy Jenő.

Mírek.

Tisztelettel tudatjuk lapunk olvasó közön-ségével félreértések kikerülése céljából, hogy előző számunk nem amint nyomtatva volt 5, hanem 5 és 6, azaz összevont szám volt. Felen számunk szintén összevont (január 15. és február 1.), mit a kollokviumi időszak és iskolai szünet magyarárs meg.

Beiratkozás. A debreczeni főiskolában a jog, theologia és bölcsészeti fakultásokra a rendes beiratkozási idő január 20—28-ig tartott. Elfogadható ok fenforgása esetén utólagosan febr. 8-ig lehet beiratkozni.

A Csokonai-kör felolvasó ülése. Elsőrendű irodalmi esemény manapság már a Csokonai-kör minden felolvasó ülése. Azzá avatja a résztvevők szerencsés megválogatása, ami a vezetőség érdeme s maguknak a résztvevőknek is tartalmas, igazi irodalmi nivón álló felolvasásai. Január 23-án délután 5 órakor a városháza nagytermében ilyen irodalmi eseményben volt részünk. Műsor szerint az első szám dr. Darkó Jenő akadémiai ny. r. tanár úrnak (a mi kedves tanár urunknak) felolvasása volt, aki szép előadásban ismertette és méltatta Valaoritis új görög költő életét és irodalmi pályafutását. Költeményei közül egynehányat sikerült fordításban is bemutatta az egybegyűlt, szép számú közönségnek, amely hálásan jutalmazta tapsaival az érdeemes felolvasót. A következő szám Vándor Iván elbeszélése volt. Kedves, meleg előadásával csak fokozta azt a szép sikert, amit elbeszéléssel nyújtott. Utána dr. Kardos Albert, a Csokonai-kör agilis titkára ült a felolvasó asztalhoz s előadásában Szávay Gyulát méltatta, aki az irodalom, a magyar haza és közvetlenül Debreczen örömeire most üli irodalmi pályafutásának huszonöt éves jubileumát. Ebből az alkalomból emlékezett meg Kardos Albert Szávayról, a mai elegáns poétáról, akinek valamennyi költeményeit a tartalom és kifejezés előkelősége, eleganciája jellemzi. Szétszedte költészetének minden ágát, megemlekezve úgy a leíró, mint a hazafias költeményeiről, méltatva úgy a szatirikus, mint az alkalmi költeményeit. A közönség lelkesen ünnepelte Szávayt, amelyhez mi, a collegium ifjúsága ez úton szintén hozzájárulunk s köszöntjük érdeemes költőnket, Szávay Gyulát!

A Főiskolai Énekhar folyó hó 26-án délután 5 órakor *Thököli Sabbás* kegyes alapító emlékeztére ünnepélyt tartott. Ez ünnepély az alapító akaratához híven kis keretben folyt le. A kántus gyász-dalának eléneklése után a megemlékezésnek néhány meleg szavát *Mácsai* Sándor, az Énekhar vezető tanára mondotta. Utána *Domján* Lajos kántus-jegyző felolvasta az alapítvány kamataiból jutalmazott tagok névsorát. Jutalomban részesültek a következő kántorok: *Boros* Jenő 4. th.: 33 kor., *Késy* Ignác 4 th.: 20 kor., *Cs. Tóth* Lajos 3 th.: 13 kor., *Molnár* Ferenc 3 th.: 13 kor., *Gellért* Sándor 3 th.: 11 kor., *Szécsényi* István 3 th.: 10 kor.

Itt említjük meg, hogy a Főiskolai Énekhar február 7-én Margittán az ottani református egyház javára hangversenyt rendez, mely alkalomra a próbák javában folynak.

Helyreigazítás. Multkori számunkba több nyomdai hiba csúszott be, miket a következőkben igazi tunk helyre. A vezércikk ezen kifejezése „*hészagos*

szimptomákban“ kiigazítva: „*beteges szimptomákban*“. Dóczy Végrendelet című dalának két sorából egy-egy szótag kimaradt. A két sor helyesen a következő: „*Hozassatok* cigánybandát“ és „Amikor már *én* nem élek“.

Országos főiskolai birkozó verseny Debreczenben. Főiskolánk agilis sportegylete a „Debreceni Akadémiai Athletikai Club“ 1909 febr. 14-én rendezi meg a magyarországi főiskolák birkozó bajnoki viadalát. A bajnoki verseny iránt egész országszerte nagy az érdeklődés (s még azoknak a figyelmét is leköti, akik nem szívesen nézik a főiskolai sportolók szép haladását és tökéletes fejlődését.) Az a nemes ambíció, mely a magyarországi főiskolai sportolókat 2 évvel ezelőtt egy táborba tömörítette, ma még erőteljesebb hatásában s ma már elmondhatjuk, hogy Magyarország összes valamire való athlétája főiskolai hallgatók táborából kerül ki. Városunk főiskolai sportegylete is mely rövid fennállása óta szépen felelt meg hivatásának, — e nemes küzdelemből bőven vette ki részét a múltban, s ki akarja venni ezután is; szíves készséggel tett tehát eleget most is a Főiskolai Sport Szövetség megbízatásának, mely az ez évi birkozó bajnokságok megrendezésével ismét a Debreceni Akad. Athl. Clubot bízta meg. Az egylet elnöksége, élén dr. Darkó Jenő tanárelnökkel, ez önzetlen sportférfival, teljes erejükkel működnek közre a verseny teljes sikere érdekében. Valóban meg is érdemli ez ifjú sportegylet, mely oly tevékeny munkásságot fejt ki a sport fejlesztése érdekében, hogy Debreczen nemes társadalma felkarolja és támogatassa hazafüi kötelességük diktálta törekvésüket.

Szerkesztői üzenetek.

(Kéziratot nem ad vissza a szerkesztőség.)

Tisztelettel kérjük lapunk előfizetőit, hogy miután az első félelvi időszak lejárt, az erre eső előfizetési díjat annál inkább is legyenek szívesek beküldeni, mert a debreceni főiskolai ifjúság e régi, már második félszázadot ért lapját majdnem kizárólag hű olvasóinak anyagi támogatása tartotta fenn a hosszú idő alatt és tartja fenn a jövőben.

K. A. Losono. Beküldött verse jóval felette áll multkori verseinek. A hasonlat elég ügyes, gondolata jó, de a kidolgozása nem egészen megfelelő. Ha így fejlődik, reménye lehet, hogy lapunkban lesznek közzölhető dolgai.

L S Patak. Remélem végre, a küldött példányok megérkeztek. Jövő számunkba verset kérek. Üdv!

F. J. Egyik versed jelen számunkban hozzuk, a másik nagyon hibás technikája, kopott és egyáltalán nem költőies kifejezései miatt nem közölhető.

Tartalom: 1. Osztatlan tanítás (Fejes Gábor). — 2. Dalok. Irta: Dóczy Emil. — 3. Senki Flórián. (ifj. Sebestyén Béla.) — 4. Strófák. Irta: Fejes Gábor. — 5. Bikaviadal Barcelonában. (Szotyori Nagy Sándor). — 6. Akik hiába szeretnek. (Földessy József). — 7. Lapszálen. (Zéta). — 8. Mozaik. — 9. Emberek. (H. Nagy Jenő). — 11. Színház. (H. Nagy Jenő). — 12. Ifrek. — 13. Tartalom.